

BOŽÍ MOCNÁ ZVĚST

Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti... (1Te 2:13)

1. čtení: Jeremjáš 1:1-10

Hlavní čtení: 1. Tesalonickým 2:13-20

Milí bratři, milé sestry,

jistě si alespoň někteří z vás vzpomenou na rodinné bohoslužby, které jsme pořádali minulou neděli. Probírali jsme společně Ježíšův rodokmen. A také okolnosti narození Ježíše Krista, jak nám je vypráví evangelista Matouš. Chvilí jsme si hráli s předlozkami, pamatujete? Bůh je s námi, nejen *nad* námi. Ne pouze *vedle* nás. A nikdy *proti* nám. Ale *s* námi. A byl jsem velice vděčný za vaše reakce. Dva z vás mě při vycházení upozornili, že existuje ještě lepší předložka, a to „v“. Tedy: Bůh v nás. Bůh v nás, díky Kristu, skrze Ducha svatého. Bůh, který bydlí v našem srdci. Bůh, který přebývá v našem nitru. A platí to i naopak: My v Bohu. My jsme zabydlení v Božím srdci. My jsme uvelebení v Božím nitru. Toto intimní spojení s Bohem popisuje Nový zákon na mnoha místech. (např. Ř 8:9.11; 1K 3:16; 1K 6:19; Fp 2:13; 1J 4:4.12; Sk 17:28; Ko 2:7; 1J 4:13) Ti, kteří přijali Krista, nežijí jen s Kristem. Ale žijí v Kristu. A Kristus žije v nich. Krásně o tom mluví sám Ježíš:

- *Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás.* (J 14:18.20)

Apoštol Pavel dnes začíná podobnými úvahami:

- ¹³ ***Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte.***

Tento výrok nesmíme přejít bez povšimnutí. Apoštol spolu se svými spolupracovníky děkuje Bohu. Neustále mu děkuje. Nepřestává být vděčný Bohu. Za co? Za co mu děkuje? Za to, že lidé v Tesalonice přijali evangelium. Tu radostnou zprávu o Ježíši Kristu ukřižovaném a vzkříšeném. Přijali evangelium od nich. Z úst apoštola Pavla evangelium vyšlo. A usídlilo se v uších těch lidí. Co v uších! V samotném jejich nitru! Oni sami to evangelium nepřijali jako slovo apoštola Pavla, ale jako slovo Boží. Jako živé slovo vycházející z úst živého Boha. Jako živé slovo o živém Bohu, který přináší skutečný život. Jako slovo, které oživuje a z Boží moci udržuje při životě.

Je tedy zřejmé, proč Pavel děkuje. Protože on není Bůh. On sám ty lidi nemohl přivést k víře a k životu. Že se to stalo, že to je realita, a nejen zbožné přání rozcitlivělých duší, za to se sluší Bohu poděkovat. Protože za tím stojí Bůh a ne člověk. Oni uvěřili v Ježíše Krista. A to naprosto radikálně změnilo jejich život. Bůh změnil jejich život působením svého svatého Ducha. Na začátku svého dopisu tesalonickým křesťanům Pavel připomíná jejich *činnou víru, usilovnou lásku a vytrvalou naději v Pána Ježíše Krista*. (1:3) Vzpomíná, že je ani tíseň neobrala o radost v Duchu svatém. (1:6) Také že se stali životním příkladem pro své bratry a sestry v širokém okolí. (1:7) Že si slovo Boží nenechávali pro sebe a nesli je druhým. (1:8) Že se odvrátili od pohanství k jedinému pravému Bohu. (1:9) Bůh s nimi skutečně pracoval. Za to Pavel nemůže. Za to může Bůh. To se nedá popřít. Evangelium je *moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří*. (Ř 1:16)

Bratři a sestry, jak se liší Boží dobrá zpráva o Ježíši Kristu od všech ostatních radostných zpráv, které se k nám dostanou? Dobré zprávy jsou fajn. Všichni je máme rádi. Některé z nich nám změni život na pár okamžiků. Na několik vteřin, na pár minut či hodin. Ano, to dobré zprávy umí. *Dnes bude k obědu řízek*. Tato zpráva potěší téměř každého, snad kromě žlučníkářů. *Sněží*, křičí děti s nadšením u okna a už se vidí, jak stavějí sněhuláky, nebo lyžují na svahu. A my otráveně bereme do ruky lopatu či smeták. *Posíláme vám nový platový výměr*. Taková emailová zpráva ze zaměstnání také dokáže potěšit, ovšem jen za předpokladu, že vám zvedli plat. Myslím si ovšem, že tyto zprávy nás nakonec dokážou posílit a povzbudit jen na malou chvíli. Ani informace o vyšším platu v nás nevzbudí radost na celý týden. Za nějaký čas jsme už zase ponoření do všedních starostí, ať už jsme měli na oběd řízek nebo omaštěné brambory, ať už venku sněží nebo prší.

Dobře! Jsou ale zprávy, které v nás vzbudí radost a dají nám sílu na delší dobu. Sem řadím třeba narození potomka: *Tatínku, máte syna*. Nebo: *Ahoj babi! Proč mě tak zdravíš? Protože jsi babička!* Nebo lékařská zpráva, která konstatuje, že jsme se uzdravili z těžké nemoci. To nás umí postavit na nohy. To nám vlije novou energii do žil. Nebo když v zemi, kde probíhala válka, nastane tolik očekávaný mír. Jak upřímně to všem zemím po celém světě, v kterých se válčí, přejeme! Radost z takové zprávy přetrvá dlouho, často až do konce života. Sám to znám jen z povídání našich prarodičů, kteří prožili konec 2. světové války. To byla euforie! A přesto si troufám tvrdit, že evangelium o Kristu je radostná zpráva, která je ještě mocnější. Bůh nám totiž skrze ni dává život, který nikdy nepomine. Uvádí nás do nového života, který neporazí ani těžkosti tohoto dne, ani strach o zítřek, ani smrt těla. Evangelium o Kristu v nás navíc nevzbudí jen radost. To by bylo slabé.

Evangelium změni naše jednání, naše chování. Změni nás zevnitř, což ani zpráva o míru nebo zpráva o uzdravení z nemoci nedokáže. Začne nás pomalu ale jistě přetvářet do podoby našeho Spasitele, Ježíše Krista. Duch svatý nás učí milovat víc druhé a méně sebe samotné. Dává nám sílu důvěřovat Bohu i v těch nejtěžších chvílích života. Vede nás k životu v pokoře a tichosti. A co konkrétně dnes apoštol zmiňuje? Jak přesně se Boží dobrá zpráva o Ježíši Kristu propsala do života těch, kteří ji přijali?

- **¹⁴ Nesete podobný úděl jako církve Boží v Kristu Ježíši, které jsou v Judsku. Vytrpěli jste stejné věci od svých vlastních krajanů jako církve v Judsku od židů.**

Ochota trpět pro evangelium. Odvaha unést i těžkosti, které bohatě vyvažuje věčný život s Kristem. Abychom to jejich utrpení pro víru upřesnili: Oni pro Krista nenasazovali svůj život. To se křesťanům v Římské říši zhusta začalo dít až zhruba o 40 let později. Ale mohlo jít o soukromé či veřejné urážky a výsměch. O ztrátu důvěryhodnosti. Když se odvrátíte od bohů, které spolu se svými předky uctíváte od narození, když se neúčastníte veřejných pohanských slavností, když nechodíte do jejich chrámů, když se naopak obrátíte k Bohu, který nemá ani chrám, ani žádnou lidskou či zvířecí podobu, jako by vůbec neexistoval, stáváte se podezřelým. Jste terčem posměchu, urážek, případného napadání. Vaše pozice v místě vašeho bydliště se změni. Někdo mohl přijít o zákazníky v obchodě. Jiný o hlasy ve volbách. Další už nemohl léčit lidi, protože k němu pacienti neměli důvěru. A dalšímu prostě přestali věřit jeho sousedé. Nebo ještě hůř: Členové vlastní rodiny. A to bolí! Ale i když to bolí, není to důvod k tomu se zbavit evangelia. Není to důvod k tomu vzdát se Krista, odvrhnout evangelium. Protože evangelium nabízí mnohem víc! Je to poklad, pro který stojí za to snést i nepohodu a těžkosti.

Apoštol jim připomíná, že to se děje všude. Oni jsou doslova napodobovateli, imitátory jejich bratrů a sester v Judsku. Tam Boží církev také trpí. Tam také křesťané snášejí těžkosti od svých krajanů. Ať už od těch, kteří vládnou a následovníky Krista z různých důvodů nesnášejí. Nebo od různých horlivců z řad Židů. A tady zpozorněme! Pavel, sám Žid, nemyslí všechny Židy. Ale jen některé skupiny a jednotlivce, kterým jsou křesťané trnem v oku.

Nedávno jsme s manželkou zhlédli dvoudílný český film o procesu s Leopoldem Hilsnerem, nazvaný *Zločin v Polně*. Dvě věci z toho případu se týkají našeho dnešního biblického textu. Za prvé: Odvaha advokáta Zdenko Auředníčka zastat se Žida Leopolda Hilsnera, který byl obviněn z rituální vraždy Anežky Hružové. Ta kauza zničila život nejen Hilsnerovi, ale i tomu obhájci a celé jeho rodině. Jako advokát byl v Českých zemích odepsaný. Musel se odstěhovat do Vídně. Ale jemu šlo o pravdu. A to ho vedlo dál. Nepolevil. Kvůli pravdě nepolevil. Tím spíš křesťané po celém světě! Kvůli Ježíši Kristu, té ztělesněné Boží pravdě, nepolevují ve svém zápase a snášejí pro něj různé těžkosti. A teď ten druhý průsečík: Film velice silně líčí dobovou náladu „křesťanských“ Čechů vůči Židům. Chovali se odporně a nechutně. A přitom se zaštiťovali Ježíšem a dobrými mravy. Do nebe volající hnus. A kdyby to alespoň takovým Hilsnerem skončilo. Kdyby se z toho lidé ponaučili. Ovšem opak je pravdou. Za 40 let dojde k masovému a systematickému vyvražďování Židů v Evropě. Proč to zmiňuji? Protože ten dnešní biblický oddíl po staletí sloužil jako ideologická podpora všem, kteří si říkali křesťané a nenáviděli Židy. *Zabili nám Pána Ježíše!* Copak to neříká dnes i apoštol Pavel?

- **¹⁵ Ti zabili i Pána Ježíše a proroky a také nás pronásledovali; nelíbí se Bohu a jsou v nepřátelství se všemi lidmi, ¹⁶ když nám brání kázat pohanům cestu spásy. Tak jen dovršují míru svých hříchů. Už se však na nich ukazuje konečný hněv Boží.**

Pozor na to, co ve skutečnosti apoštol píše. Nemluví o Židech obecně. Mluví o příslušnících vládnoucí vrstvy. O těch několika lidech ve vedení židovského národa, kteří křesťany systematicky pronásledovali. Ano, ti se dopustili bezpráví nejen na křesťanech, ale i na Ježíši Kristu. Pokud se na těchto konkrétních lidech ukazoval konečný soud, Boží hněv, čím spíš se jednou ukáže Boží konečný hněv na těch, kteří se nazývali křesťany, modlili se k Bohu, chodili do kostela, uctívali Ježíše, Marii a všechny svaté, znali někdy i Bibli, snažili se žít podle Desatera a přitom nenáviděli Židy, okrádali je, sem tam proti nim zorganizovali pogromy, jejich domy vypálili, je samotné pozabíjeli? Ty snad Bůh nebude trestat? Ty snad nepostaví před soud? Snad si někdo řekne: *Taková byla doba*. Dnešními očima viděno to byla hrůza. Ale oni to tak nevnímali. Opravdu? A co Kristův příkaz, že máme milovat své bližní? Ten neznali? A co mnozí lidé, kteří se těmto zvěrstvům aktivně postavili na odpor, už v té době? Na nich vidíme, že to šlo, minimálně nejt s davem. A nepáchat zvěrstva, často ve jménu našeho milovaného Spasitele.

Apoštol věří, že Bůh se na soudu zastane svých milovaných, kteří zde trpěli pro evangelium. A tím křesťany v Tesalonice těší a uklidňuje. Nejtěžší zkouška víry je to všechno vydržet a jít dál za Ježíšem, který sám zakusil utrpení a byl nespravedlivě a krutě popraven. Protože nás to podobně jako provazochodce táhne na jednu nebo na druhou stranu. Buď chceme odplácet nebo opustit Krista. Ta tenká, těžká cesta života však je: Svěřovat se do rukou Ježíše Krista. A v jeho síle vydržet i těžkosti. Amen.